

Cimlewa

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Bosszut állt Jóska.

Boltba küldi anyja Jóskát.
„Fuss és hozz egy üveg szódát!“
Jóska gyerek kapja magát,
Nem kell neki kalap, kabát.

„Boltos bácsi, kérem szépen,
Szódavizet adjon nékem.“
Boltos adja, Jóska kapja,
Uccu neki, szalad haza.

Kert végében szembe vele,
Jön a Lizi settenkedve,
Fél Jóskától, mert az este
A sárkányát összetépte.

Megállj Lizi, meghalsz menten,
Nem rontod el többé kedvem,
Elbánok én lánnyal, tizzel,
Lespriccellek szódavizzel.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Plata-Victoria 6.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiuk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

Itt a május kis cimborák:
Madárdaltól cseng a lég,
Verőfényrel süt már a nap
S mily tiszta kék az ég.

Fel tehát kirándulásra!
S kérjétek meg anyukát,
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál
Vegyen nektek új ruhát.

Verebekre való palkót!
Nem csináltak még eddig.
Nem is fognak ők viselni,
Isten tudja még meddig.

A maeskanak nincs nadrágja!
Ne is beszéljétek rá,
Mert a posztó árát az
Még jobban megdrágítná.

Gondoljatok magatokra
S mivel jön a meleg nyár
Vétesetek nyári ruhát
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékhatét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA“ bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI“ trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csöztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleve

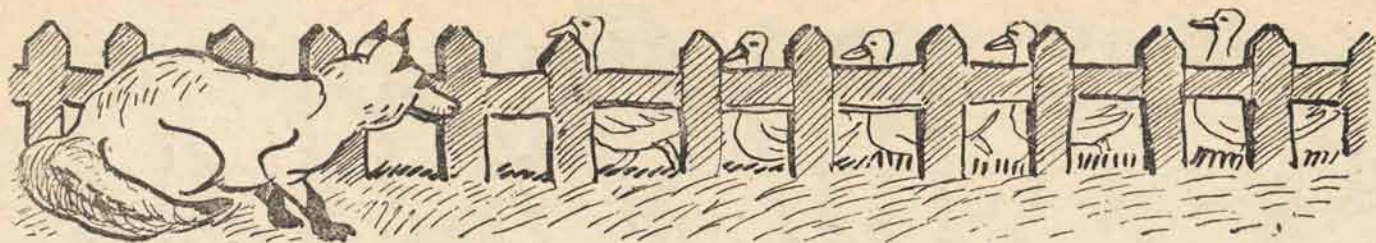
JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

(Folytatás)

„Verd ki fejedből az anyádat,
Rád nézve ő már csak halott,
És álmodban se gondolj arra,
Hogy még egyszer megláthatod.
De minek is beszélek annyit?
Sok van már úgy is a rováson,
Külömben is megmondtam néked,
Hogy a sok beszéd nem szokásom.
Most mindjárt megtanítottalak arra,
Hogy mindig szót fogadj nekem,
Mert - ha mondom, - úgy nem hiszed
Ezt nékem, édes gyermekem!
Eddig csak szépen beszélgettem,
Most már beszélek úgy veled,
Hogy amig élsz, ezt a tanítást
Mindenkor megemlegeted!”
Erre félrenéz s egy kis pálca
Valahonnan előterem
S a boszorkány előtt megállva
Igy beszél hozzá rendesen:
„Hú szolgálód megjelentem,
Parancsolj, hogy mit kell tennem?”
Üsd ezt a lányt, ki nem fogad szót,
Üsd a karját, lábát, fejét,
Hiszen tudod már, no csak rajta!
Amig azt nem mondom: elég!”
A pálca perdül nagy sietve,
Üt, vág, ahol csak érheti,
A boszorkány biztatja váltig,
Imigy parancsolván neki:
„Ne sajnáld a verést tőle,
Üsd, ahol csak érheted,
Igy majd talán lesz belőle
Éngedelmes, jó gyerek.
Most a fejét, most a lábát,
Most a karját szaporán,
Hadd szokja meg itt a rendet,
Ne későn, inkább korán!”
„Most már elég!” S eltűnt a pálca,
Amint jött, olyan hirtelen,

A lány pedig már nem tud sirni,
Csak ennyit sóhajt: Istenem!
Inkább mondtad vő'n: „Átkozott légy,
Az ég ugysem fogad be téged,
De a föld se zárjon magába
Te becstelen, te ronda lélek!”
Minthogy ismét ajkára vette
A nevet, melytől úgy remeg
A boszorkány: mint a villámtól
A porban játszó kis gyerek;
És ilyenkor nem bír magával,
Talán, mert látja a kezét,
Mely megveri minden bizonnal
Őt, ki oly sokat vétkezett.
Gyenge testében összetörten
A lányt karjára emeli,
És suttogva — bár az nem hallja, —
Éképpen beszélget neki:
„Ugye, megmondtam, kis bogárkám?
Hát kellett most már ez neked?
No de se' baj! Lesz puha ágyad,
Hol magad kipihenheted!”
Most kezével megkopogtatja
Egy helyen a sziklafalat,
Mire ez megnyilik magától,
Miként, ha mondaná: Szabad!
Szűk kis szoba, alig pár lépés
És a sarokban egy fa-ágy,
Arra fekteti a leánykát,
Hogy ott aludja ki magát.
Azzal kisurran és bezárul
Ismét a vastag sziklafal,
Melyen belül épp' úgy pihen,
Akár a sirnak mélyiben
A lány, ki még oly fiatal.
Még tegnap a nagy erdőt járta,
Boldogság volt az élete,
S mi minden történt már azóta
— Hogy hazulról eljött, — vele.
Mostan nem tud semmit magáról,

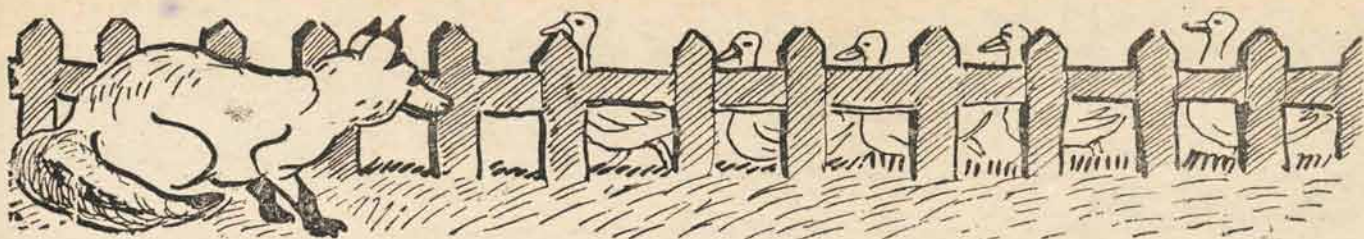

Az álma mély, miként a tenger,
Melyen a vihar átszáguldott,
S melyet a szél korbácsa nem ver.

Éjfél ütött a fali óra;
A nagy terem ismét teli.
A vén boszorkány utra indul
S a többi nyomon követi.
A dombtetőre fölrepülve,
Rikoltva táncot lejtének,
Hogy minden élő, aki hallja,
Egész testében megremeg.
A pásztor künn, a nyája mellett
Imára csukja két kezét,
Mert tudja, ahol imádkoznak,
Gyöngül ereje a gonosznak
S mégis félve néz szerteszét.
A boszorkányhad szerte száguld,
Amíg le nem telik az óra
És ki-ki a szállására tér
Az egy órai kakas-szóra.
A keresztutakon megállnak,
Lesnek, várnak, amíg lehet
És elrabolják az anyától
A drága, kedves gyermekét.

—
Most térjünk vissza Ilonkához,
Nézzük meg, hogy mi van vele?
Még mindig mozdulatlan alszik,
Lezárva könnyes két szeme.
A nagy teremben minden csendes,
Csupán csak a varju virraszt,
Szinte bosszus, hogy az álomban
Más nyugtot talál és vigaszt.
Midőn a seprünyélre ülve
Éjfélkor anyja tovajár,
Ilyenkor ott gunyaszt magába,
És nyitott szemmel lesi, várja,
Mikor érkezik vissza már?
Hűséges őre a tanyának,
Bár tudja jól, hogy nem lehet
— Kit a sziklasir zár magába, —
Elhagyni annak a helyét.
Pedig, ha látná, hogy a lányka
Épp' ez órában mit mivel,
Talán a két szemét kívájná
Erős, hatalmas csőrivel!

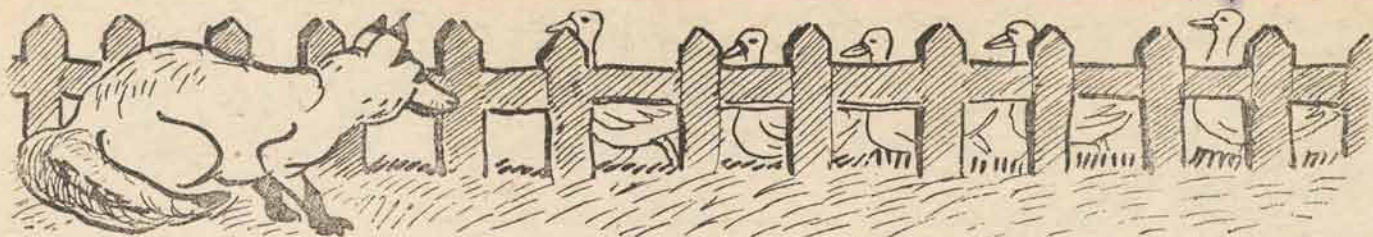
Aludt Ilonka önfeledten,
Miként egy ifju, szép halott.
Szobája vastag kőfalán át
Kivülről zaj be nem hatott.
Néma a csend, a lég nyomasztó,
A sötétség: mint a korom;
Egyenletes légzése hallik
És egy-egy sóhaj olykoron.
Éjfél után, pszt! halkan, esöndbe,
Hogy alig lehet hallani:
A szoba egyik szögletében,
Mintha mozogna valami!
Üdítő, tiszta, balzsamos lég
Terjed alulról fölfelé
S nyomában kis forrás buzog fel,
Mely a kőfalat átszelé.
Egy csöpp... két csöpp... és így utánuk
A századik, az ezredik;
Kis árkot váj a víz magának,
Mely egyszeribe megtelik.
S a víz nyomán, a keskeny uton,
Sziklák között, a föld alatt,
Egy ici-pici kis aranyhal
Eleven mozgással halad.
Amint beér a kis szobába,
Erős fény támad nyomban itt
S hipp-hopp! a vízből kiugorva
Égy szép tündérré változik.
Megáll a lányka ágya mellett,
Az ajkára csókot lehell,
Oly finomat, mint a lehellet
S a lány nem ébred erre fel.
Majd homlokát simítja lágyan,
Erre felnyitja két szemét
És bágyadtan, nem tudva, hol van?
Csudálkozva néz szerteszét.
A tündér így szól: „Kis Cimboránk!
Ugy-e csodálkozol nagyon,
Hogyan jöhettek ide hozzád
Keresztül a sziklafalon?
Gyöngyöket raktunk kosaradba,
Mig aludtál a tölgy alatt,
S hogy a boszorkány repült veled,
Azok szemenként kiperegtek
S belőlük gyöngyvirág fakadt.
És ahol megtaláltunk téged,
Most tiszta forrás csörgedez,

Nézd e kis forrást a sarokban,
 Éppen annak a vize ez.
 A gyöngyvirág jelölte utad,
 Mely újra nő, hogyha kitépik,
 S a forrás még nagyobb lesz reggel,
 Mint amilyen volt tegnap délig.
 Mint halacska jutottam hozzád
 E kis forrásnak hús vizében,
 A szellemek órája van most
 S a boszorkány nincs itthon éppen.
 Még ha nem mondod, tudom ugy is:
 Büntetésből vagy ide zárva,
 De légy nyugodt, felpattan egyszer
 Börtönödnek láthatlan zára!
 A boszorkány nagy és hatalmas,
 Csoda erővel van tele,
 De a bűn éjét majd elüzi
 A jóság tiszta reggele.
 Én a Tündérkirálynak rögtön
 Jelentem az ittlétedet,
 Ő küldött, hogy keresselek fel,
 Mi birunk a rossz szellemekkel
 És meg is mentünk tégedet.
 Három titka van a gonosznak,
 És ha elveszük mind a hármat,
 Reád és sok más szenvedőre
 Egy boldogabb, szebb élet támad.
 Holnap majd újból felkereslek,
 Bárhol légy, az mindegy nekem,
 Csakhogy e tanyát föl találtam,
 A többi már könnyen megyen.
 Jöjj, igyál a forrás vizéből
 És megújul ifju erőd,
 Az éhséget is elfelejted,
 Éppen, miként tegnap előtt.
 De Ilonka nem bir fölkelni,
 A kis tündér hát elsiet
 A forráshoz és két kezében
 Hoz neki egy ital vizet.
 A lány mohón iszik belőle,
 Éhes is, szomjas is szegény,
 De elmulik a szomszárja, éhe,
 Könnyen felül az ágy szélére,
 Majd feláll s azzal tovamén.
 A forrás tiszta, hús vizével
 Megmossa fájó tagjait
 És egyszeribe eltünteti

A botütések nyomait.
 Testben, lélekben megvidulva
 Hátatelt szívvvel rebegi:
 „Mondd meg a jó Tündérkirálynak,
 Gondolatim csak felé szállnak
 S hű szolgája leszek neki!”
 Többet is szólna, de a tündér
 Kéri, hogy menjen nyugovóra,
 Rögtön itthon lesz a boszorkány,
 Lefelt immár a szellemóra.
 A lány lefekszik. A kis tündér
 Édes csókkal szemét lezárja
 S amint jött, épp' ugy el is tűnik,
 Hipp-hopp! mi sem marad utána.
 S jókor, mert abb' a pillanatba'
 A boszorkány sebtén benyargal
 És szétnéz a kicsiny szobában
 Megilletődve, vad haraggal.
 A levegő épp olyan, mint künn
 Az árnyas, lombos fák között;
 Ez volt, amiért haragos lett
 S min hirtelen megütközött.
 Féltett kincse volt a tanyája,
 Mit nem látott még kandi szem,
 Csak kiket ide köt az élet,
 De kívülök más senkisem.
 A kis szobának minden zugát
 Aggódva, féltőn átvizsgálja,
 De megfajtését e talánynak
 Semmiképpen ki nem találja.
 Nézi Ilonkát, nincs-e ébren?
 Föléje hajlik, ugy figyel,
 Szeretne tudni valamit, de
 Nem jut előre semmivel.
 Próbálja rázni, költögetni,
 De csak nem ébredesz a lány,
 S most még rejtélyesebb előtte
 E megoldatlan nagy talány.
 „No semmi! — így morog magában, —
 Belőlem csufot üznek itt;
 Hogy kik? megtudom majd az éjjel
 S hiszem, hogy megemlegetik!”
 Azzal kifordul és eltűnik,
 A sziklafal ismét bezárul,
 A gyermek még boldogan alszik,
 Nem tudva semmit se' magáru.

(Jövő vasárnap folytatjuk.)

Álomszusék Bandi.

Irta: Miska bácsi.

Akár hiszitek, akár nem — olyan gyerek nem volt az egész városban, mint Bandi! A kiválósága azonban nem abban állott, hogy a legrendesebb lett volna, vagy legjobban tudta volna a leckéjét. Dehogy! Épen ellenkezőleg! Csudálkozni fogtok, de olyan igaz, mint kétszer kettő négy: az alvásban ritkította párját Bandi. Mert Bandi úgy tudott aludni, ahogyan senki, vagy legalább is kevesen. Minden tudománya az alvásban merült ki. A nap bármely szakában kész volt elaludni, sohasem kellett neki biztatás, anélkül is elszunyókált. Bizony ő sohasem mondta, ha aludni küldték:

— Hadd legyen még egy kicsit fenn! Hadd játszak még az építőköccákkal! Hadd olvasgassak még egy kicsit a képes könyvből, vagy a Cimborából...

Dehogy is jutott eszébe ilyesmi! Alig várta, hogy elszabadulhasson könyvtől, irkától s mintha puskából lötték volna ki, úgy futott az ágyba. És már a következő percben úgy aludt, mint a bunda. Mondanom sem kell, hogy nem valami szívesen ébredt aztán fel. Bizony ugyancsak kellett cibálni, hogy lelket verjenek bele.

Persze, mindig legutolsónak érkezett az iskolába. A többiek már szép rendben ültek a padokban, sokszor a tanító ur is benn volt az osztályban, mikor Bandi megérkezett. Sokszor úgy elaludt, hogy rendesen fel sem lehetett öltöztetni. A haja kócosan lógott a homlokába, a kabátkája csak felig volt begombolva, a cipője nyelve kilógott s minden lépésnél felbukott, mert rálépett a lógó cipőfüzökre. Ilyen gyerek volt Bandi, akit a jeles természete miatt nem is hívtak másképen, csak Álomszusék Bandinak.

Apja, anyja — gondolhatjátok — késébe voltak esve Bandi fiuk természete miatt s mindenképen próbálkoztak változtatni rajta — de hiába!

— Meglátod, fiam — mondogatta az apja — te a szerencsédet is elalszod még!

Bandi némán hallgatta a dorgálást, de azért továbbra is olyan álomszusék maradt mint előbb volt.

Egyszer aztán nagyon megjárta Álomszusék Bandi.

Ugyanis az álomosság az iskolában is elővette egy napon, még pedig a számtan órán, amikor a tanító ur épen a kivonást magyarázta. Bandi azonban nem nagyon érdekelte ez a dolog, unalmasnak találta rettenetesen és minél tovább magyarázta a tanító ur, annál nehezebbek lettek a szempillái, míg

aztán egyszerre csak lecsukódtak s Bandira nézve megszűnt az iskola, ott járt valahol Álomszusékban, ahol nincs iskola, nincs tanító ur, nincs kivonás, csak puha, pelyhes, ruganyos ágyak, melyekben oly egyszerűen lehet aludni.

A tanító ur észrevelte, hogy Bandi gyerek elaludt; rögtön intett a többieknek, hogy csendben maradjanak, nehogy az álomszusék felébredjen. Mert már közeledett az óra vége, amikor befejeződött az előadás s a gyerekek hazamehettek. Bandi, persze, még az óra végén sem ébredt fel, hanem aludt, mint egy mormota, fejét lehajva két karjára.

— Szép csendben menjetek haza, — sugta a tanító ur — Álomszusék Bandi pedig itt marad, az ajtót azonban rázárom, hogy akkor se' mehessen el, ha felébred.

És így is történt.

Mielőtt azonban a tanító ur is eltávozott volna, nagy betűkkel felírta a táblára a következőket:

„Jó éjszakát Álomszusék Bandi! A viszontlátásra holnap reggel!”

Ezzel ott hagyták Bandit magára.

Már sötétedett, mikor Bandi fölébredt. Első pillanatban nem tudta hol van. Kétszer is megdörzsölte szemét míg ráeszmélt szomorú helyzetére. Szaladt az ajtóhoz: be volt csukva. Kiáltozott, de senki meg nem hallotta. Most a táblára esett a tekintete. Amit ott látott, abból egyszerre megértett mindent. Posza, rögtön görbére húzódott a szája s keserves sirásba kezdett. De a könnyek nem segíttek rajta.

Ezalatt mindjobban besötétedett, már látni sem lehetett semmit s Bandi egyre jobban kezdett félni az éjszakától. Hangosan jajveszékelt, öklét véresre verte az ajtó döngetésben, azonban minden hiába volt. Az ajtó nem nyílt fel.

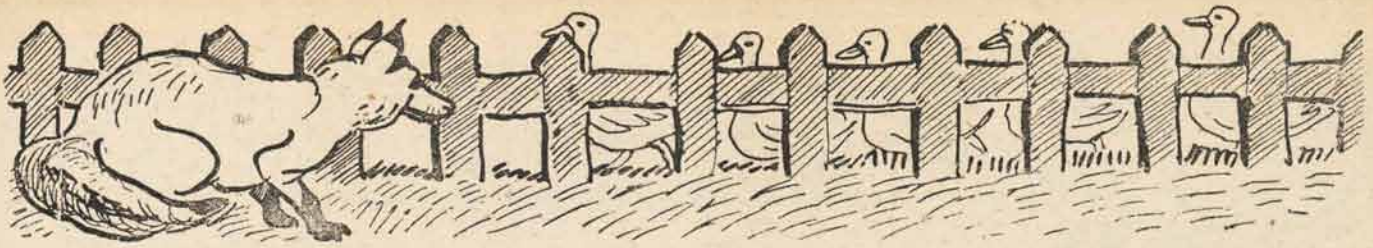
— Jaj, jaj — zokogott fel hangosan Bandi — sohase' leszek többé álomszusék!

Erre egyszerre felpaltant az ajtó s a küszöbön megjelent apja, anyja — meg a tanító ur.

— No, ha komoly az ígéreted, akkor most az egyszer hazajöhetsz — mondták.

Mert mindhárman ott hallgatóztak az ajtó mögött, csak nem árulták el magukat.

Bandi örömmel, de szégyenkezve is ugrott anyja nyakába s a szigorú lecke után tényleg nem kellett többé Álomszusék Bandinak hívni!

Naplóm.

Május 4 — Jaj, ia, kedves, drága, egyetlen. aranyos öreg Cimborám, bekövetkezett mégis, amitől féltém. Tegnap reggel belépett a nevelő ur. Éppen a reggelinél ültünk, mikor jött. Az édes apám nagyon megrázta a kezét, mikor kezét fogtak, az édes anyám pedig azt mondta neki: «Ez az a rossz fiu, akít nevelni kell.»

A nevelő ur rámnézett, mosolygott és így szólt:

— Megbarátkozunk mi hamar, ugye Pista?

Olyan zavarban voltam, hogy egyetlen szót sem tudtam neki válaszolni.

Aztán a nevelő ur is megreggelizett és hozzákezdett kicsomagolni. Egy egész koffert hozott magával, csupa ruha, fehérnemű, könyv, talán arra készül, hogy sohasem fog tőlünk elmenni. Mikor aztán elrakta a szekrénybe a holmiját, mert kapott a nevelő ur szekrényt is, azt mondta nekem, hogy:

— No Pista, hát lássuk, mit is tudnánk mi ketten csinálni? Tanuld meg fiám, hogy rend a lelke mindennek és ha rendes leszel, pontos leszel, szófogadó, akkor mi a legjobb barátok leszünk, hanem, ugy hamar összefogunk veszni.

Így szólt a nevelő ur és aztán leültünk ketten és megállapítottuk, hogy mi lesz ezentúl a tenni valóm. A nevelő ur azt mondotta, hogy ezentúl reggel hat órakor fogok felkelni, hét órára felöltözöm, akkor azután átismételem a leckémet és nyolc órakor elmegyek az iskolába. Minálunk az iskola déli egy óráig tart, amikor is majd hazajövök, megebédelek és ebéd után szabad lesz egy fél órát játszani. De legfeljebb délután fél háromig, amikor is le fogok ülni leckét tanulni. A leckét öt óráig kell tanulni, de ha nem tanulom meg addigra a leckét, akkor addig kell tanulni, amíg megtanulom. Tanulás után aztán elmegyünk a nevelő urral ketten sétálni. Sétálni fogunk minden este hét óráig. Hét órakor hazajövünk, megvacsorázunk, vacsora után olvasni fogok meséskönyvet kilencig és aztán le kell feküdnöm.

Na mondd meg Öreg jó Cimborám, hogy mit csináljon ilyen esetben egy magamfajta fiu! Hát le-

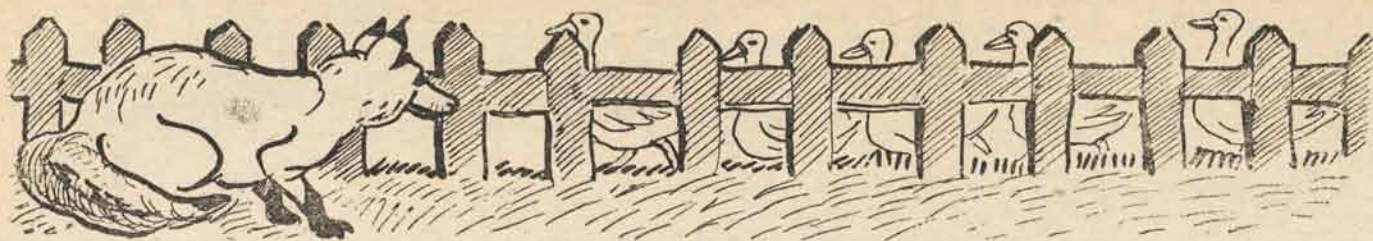
het ezt birni? Hát lehet azt birni, hogy reggel hat-tól este kilencig mindig a nevelővel legyek és ne játszhassem soha egyik pajtásommal se, meg ne mehessek egyedül sehova, se csigázni, se labdázni, se sehova?

Mikor a nevelő ur elmondotta nekem, hogy mi lesz mindennap a dolgom, nagyon elszomorodtam és azt kérdeztem, hogy hát Szendreit én már többet sohasem láthatom és vajjon Szendreivel én most már nem is mehetek sehová? Erre azt mondta a nevelő ur, hogy dehogy is nem, mehetek én Szendreivel mindenhova, ahova akarok, de a nevelő ur is velünk jön. Hát tessék. Ez lesz most az én életem. Mindenüvé ahova csak kedvem volna menni. azért nem fogok menni, mert a nevelő ur is jön akar. Már pedig a kis fiunak semmi öröme sincs abban, ha mindenüvé kíséretet egy nagy ember, aki már nem gombozik, nem ereget sárkányt és nem csinál semmiféle olyan bolondságot, amilyen bolondságokat, az ilyen magamfajta kis fiuk csinálni szoktak.

Mikor ma reggel elmondtam Szendreinek az iskolában, hogy mi lesz most már velem, azt mondta ő, hogy ne legyek kishitű, mert nem olyan az ördög, amilyenek a falra festik. Ha nem megy másképen, ő majd tudja a módját annak, hogy hogyan kell egy ilyen nevelőt kifüstölni. Mihelyt meglátja a nevelőt, ő megmondja neki a magáét, legyek csak egészen nyugodt, mert az mégsem megy, hogy egy ilyen kis fiut, mint én, egy ilyen nevelő agyonszekirozzon. Nagyon örültem annak, hogy Szendrei így el fog banni a nevelő urral és alig vártam, hogy találkozozanak. Délben, mikor kijöttünk az iskolából, a nevelő ur az ajtóban várt és azt hittem, hogy Szendrei most megfogja neki mondani, amit akart. Dehogy is mondta. Nem szólt egy szót se, hanem szépen meghajolt és bemutatkozott.

Gyáva fráter ez a Szendrei, én is az vagyok, minden gyerek az és ezért olyan nagy fiuk ezek a nevelők. Majd meglássuk, ki bírja tovább?

POCZOK PISTA
II. el. oszt. tan.

Két rossz kamasz története.

Jó fiuk az iskolából
Hazamennek rendszeren,
Beszélgetve, nevetgetve,
Mindig illedelmesen.
Rossz fiuk az iskolából,
Mint csikók kivágtatnak
S mindenféle semmiségért
Az utcán hajbakapnak.

Minap is, mikor déltájban
A főtéren sétáltam,
Két ilyen gaz, öreg lurkó
Verekedést láttam.
Hogy tanuljatok be'öle
És ráemlékezzetek
Mielőtt ilyet tennétek,
Elmondom az esetet.

Hát amint ott sétálgatok
A szép májusi napon,
Diákok csikócsapatja
Száguld melletttem vakon.
Láb alá dehogy néznének,
Most se néztek, minek az?

S megbotlott és elvágódott,
Egy matrózruhás kamasz.

Erre a futók megállnak,
Hogy segítnének neki,
Ez mérgesen talpraugrik,
S villámlanak szemei:
„Melyik vetett nekem gáncsot?
Szabó, csak te lehettél!”
Szabó felel paprikásan:
„Tán bolondgombát ettél?!”

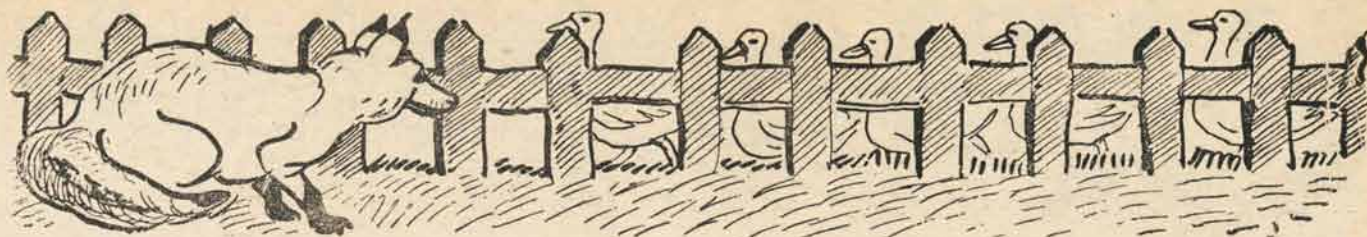
S egyszerre, mint két kakas
Lökődösödni kezdenek,
Csodálkozva nézi őket
Az egész gyermekserceg.
„Nahát, megadom én neked!”
„Ide vágj hát, hogyha mersz!”
S dühös farkasszemet néztek
Hosszan, beletelt egy perc.

Aztán vadul öltörementek
Ilyen semmi ok miatt,
S az aszfalton hemperegtek

Egy szempillantás alatt.
Amannak a feje tört be,
Ennek orrávére folyt,
Csuf szavakat kiabáltak,
Én majd elsülyedtem ott.

Egyszer aztán jött a rendőr
„Mi van itt, két jó pipa?”
„Most szepegve kérlelték: „Jaj,
Ne vigyen a „dutyiba!”
De rájuk mordult a rendőr:
„Nekem ugyan sirhatnak,
Előre, a rendőrségre!”
S a szép urfik ballagtak.

Aztán másnap hallottam csak,
Hogy a két finom legény,
Egész késő délutánig
Ült a tömlőc fenekén.
Akkor ment értük papájuk,
Este nem volt vacsora,
S korgó gyomorral feküdt le
A két jeles cimbora.

Futtatás a kis kertben.

Ez aztán a cirkusz
Ide pislants komám!
Ilyen lovagláshoz
Kell lovastudomány!

Ferkó az egérkét
Üli nagykevélyen,
Hanzi egy vén csigán
Vágtat, mint vad ménen.

Nézd, itt alighanem
Lófuttatás lesz ma!
Ennek a szép napos
Idő is kedvez ma.

A konyhaajtóból
Most indultak éppen
S amott lesznek célnál
A kiskert végében.

Hanem én ugy látom
Itt nagy bajok vannak,
A nemes paripák
Mindjárt kifulladásnak.

A csiga még birná
Csak a nyaka nyulik,
De már a kis egér
Nem jut el a kutig.

Büszke is a Hanzi
Jó erős lovára
S hetyke gyűrűs szivart
Nyomott agyarára.

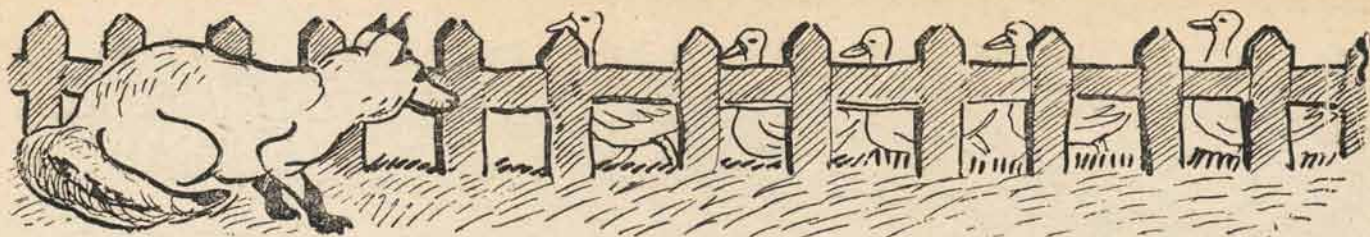
Ugy ül, mint egy püspök
Lovát se sarkallja,
Pehozgy a vén pára
Lelkét kinyargalja.

Sejtem jóelőre,
Hogy mi lesz a vége:
Bajt csinál a szivar
Hanzi ur begyébe'.

Kavarog már gyomra
Bár még ül vitézül,
De tizet egy ellen,
Hogy mindjárt leszédül.

Akkor az egér is
Ugrik ijedtében,
S nagyot nyekken Ferkó
A palánk tövében.

S hogy aztán melyik lesz
A két ló közt első,
Megmondhatod te is,
Ha nem vagy — tökfelső.

Ha én gazdag volnék...

Irta: Gara Ákos.

Ha én gazdag volnék,
Anyámhoz így szólnék:
Jó anyám, te drága,
Te vagy a szívemnek,
Te vagy a lelkemnek
Kincse, boldogsága,
Kincse, boldogsága.

Amig felneveltél,
Tudom, hogy szenvedtél
Küzködéssel, bajjal,
Dolgozgattál értem
Fázva, szomjan, étlen
Éjszaka meg nappal,
Éjszaka meg nappal.

Légy hát egyszer boldog,
Ne legyen több gondod,

Sose érjen bánat.
Édes öröm napja
Ragyogóan lakja
A te csöndes házad,
A te csöndes házad.

Kis szobádba téged
Beleültetnék
Öreg karosszékbe,
Én meg melléd ülnék,
A válladra dülnek,
Boldogan mesélve.

Amit megkivánnál,
Amire csak vágynál,
Lábaidhoz tenném,
Ajkad mosolygását,
Szemed pillantását

Éjjel-nappal lesném,
Éjjel-nappal lesném...

Nincsen gazdagságom,
Semmim a világon,
De van egy nagy kincsem:
Nem maradtam árván,
Van egy jó anyácskám,
Kinek párja nincsen,
Sehol párja nincsen.

Éjjel-nappal fárad
Kenyérért fiának
S még sincs puha ágya...
De mikor megcsókol,
Egyikünk se gondol
Kincsre, gazdagságra,
Kincsre, gazdagságra.

Májusban.

A szép tavasz megérkezett
S a gólya, fecske is vele.
A kis patak vígan folyik,
Zöldül a fának levele.
Már nem vagyunk rabok tovább,
Ki a szabadba, Cimborák!

A fákon kis madár dalol,
És a mező virága nyit,
Gyenge szellő csókolja lágyan
A fák zöldülő lombjait.
Üljük meg a tavasz torát;
Ki a szabadba, Cimborák!

Az erdő hűvös, lány ölen
Fészket rakott a kis madár,
Ki-kiröpül s reája otthon
Szerelmesen, hú párja vár,
Ki néki édes csókot ad.
Ki a szabadba, Cimborák!

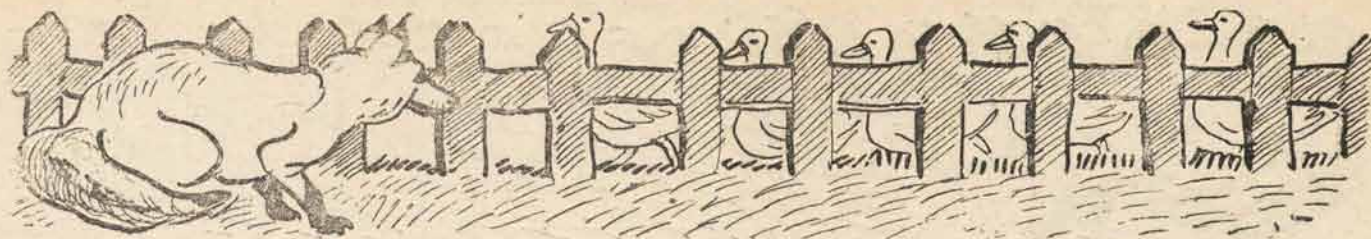
A dolgoz méh is megjelent
Nyíló virágok kelyhiben,
Édes teherrel távozik,

Miután náluk megpihen,
S hordja a sok virág porát.
Ki a szabadba, Cimborák!

Virágban áll a kerti fa,
Majdan gyümölcsessel lesz teli,
Ha langy eső és napsugár
Lassan-lassan megérleli,
S ősz jöttével hasznot ad.
Ki a szabadba, Cimborák!

A nárcis és a gyöngyvirág
Terjesztnek édes illatot,
Nekünk adják, mit pazar kézzel
A természet rájuk rakott;
Nyílnak-nyílnak az orgonák.
Ki a szabadba, Cimborák!

Minden, mi él, küzd, dolgozik,
A mig tavasz mosolyg körül,
Mert munkája gyümölcsinek
Az ősz jöttével úgy örül.
„Dolgozni“ a tavaszon át:
Ez legyen jelszónk, Cimborák!

Az elátkozott Pirosország.

Irta: Miska bácsi.

Két veréb-ugrásnyira attól a helytől, ahol az égboltozat a földet éri, folyik a széles, morajló Bubánat-folyó. Azért hívják ezt a folyót Bubánat-folyónak, mert egy egész ország könnyeiből eredt. Régebben nyoma sem volt ennek a hatalmas viznek s annak a rengeteg erdőnek a helyén, mely e folyó-partján terpeszkedik, valamikor kiterjedt, gazdag és hatalmas ország terült el, melyet úgy hívtak, hogy Pirosország. Hogyan lett a hatalmas országból erdő és hogyan keletkezett a zugó Bubánat-folyó, azt akarom nektek elmondani.

Sokat jártam-keltem, míg ezt megtudtam, mert én is csak úgy mástól hallottam, hogy az erdő helyén Pirosország állott s a folyó meg akkor keletkezett, mikor Pirosország megszűnt, azaz erdővé változott. De aki ezt mondta nekem, többet nem tudott mondani, hanem azt tanácsolta, hogy menjek napnyugat felé s találkozni fogok egy nagyon öreg-öreg emberrel, az majd elmeséli nekem a történetet.

Kíváncsi voltam, hát elindultam.

Mentem, mendégéltem hét nap, hét éjjel, míg végre talákoztam egy igen öreg emberrel.

Gondoltam, ez lesz az, aki el fogja mondani nekem Pirosország és a Bubánat-folyó történetét, megszólítottam hát:

— Adjon Isten, öreg apám!

Fogadj Isten, fiam! — válaszolt az öreg jó szívvél. — Mi járatban vagy erre? Látom a cipőd poráról, hogy messzeföldről jöttél, tehát valami nagy dologban törekedhetsz.

— Bizony — a kíváncsiság hajszol engem hét nap, hét éjjel óta, mert Pirosország meg Bubánatfolyó történetét akarom hallani... Azt mondták nekem, hogy csak erre jöjjenek napnyugat felé s találkozni fogok egy öreg emberrel, aki elmeséli nekem. Azért szólítottam

hát meg öreg-apámat, hogy elmondja nekem, amire kíváncsi vagyok.

— Haj, haj! — sójatott az öreg — bizony fiam, csak gyereket szólítottál meg bennem, mert én még fiatal vagyok ahhoz, hogy elmesélhessem neked Pirosország meg Bubánat-folyó történetét... Hanem menj csak tovább ezen az uton s találkozni fogsz még egy öregebb emberrel nálam, az az én bátyám lesz, attól kérdezd, amit tudni akarsz.

Elbucsuztam hát az öregtől s tovább mentem.

Hétszer hét nap és hétszer hét éjjel vándoroltam most mindig csak napnyugatnak, míg végre talákoztam a másik öreg emberrel. Ezer ránc volt az arcán és csak három foga volt már a szájában.

— No ez lesz az, akit keresek — gondoltam s ezt is illendően köszöntöttem:

— Adjon Isten, öregapám!

— Fogadj Isten, kedves fiam! Mi járatban vagy? — kérdezte.

Ennek is elmondtam.

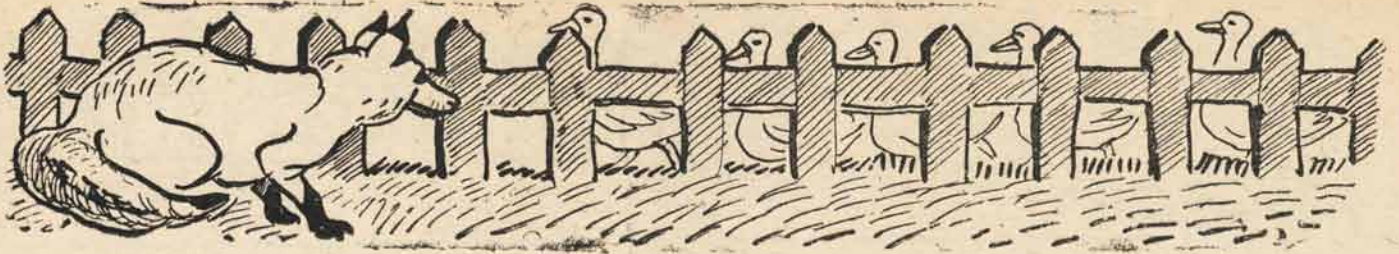
— Haj, haj — sóhajtott ez is — fiatal vagyok én még ahhoz, hogy elmondjam neked, amit kérdezel. Hanem csak haladj tovább ezen az uton s találkozni fogsz az apámmal. Az többet látott, halott, talán tud Pirosországról is valamit.

Ujra nekiindultam hát, de bármennyire is siettem, mégis hétszer tizenhárom nap és hétszer tizenhárom éjjel kellett mennem, míg azzal az öreggel talákoztam. Ez volt csak igazán öreg ember. Annyi ránc volt az arcán, hogy meg se lehetett olvasni és csak két foga volt a szájában.

Köszöntem neki.

— Pirosország történetére vagy kíváncsi, ugy-e? — kérdezte.

— Arra bizony! De, — csodálkoztam — honnan tudja öregapám, mikor meg sem mondtam még?

— Hiszen — válaszolt — azért vagyok olyan öreg, hogy egyet s mást kérdés nélkül is tudjak. De — fiam — olyan öreg mégsem vagyok, hogy Pirosországról tudhassak valamit. Hanem menj csak tovább ezen az úton s találkozni fogsz az én nagyapámmal. Az egészen biztosan kielégíti a kíváncsiságodat.

Nem volt mit tennem, a kíváncsiság még jobban gyötört, tovább indultam hát.

Tizenháromszor tizenhárom éjjel és tizenháromszor tizenhárom nap bandukoltam mindig csak napnyugatnak, egyszer aztán csak elérkeztem egy nagy-nagy folyópartjára. A folyópartján ült egy nagyon öreg ember, akinek az arca már nem is látszott a ráncok miatt s csupán egyetlen foga volt, az is lógott. Ez az öreg ember szakadatlanul sirt s könnyei behelhultak a folyóba, mitől percről-percre jobban megdagadt.

— Biztosan ez lesz az öreg ember, akit én keresek — gondoltam — s odalépve hozzá, ráköszöntem:

— Adjon Isten, öreg apám!

Az öreg erre azonnal abbahagyta a sírást, mire a folyó szemlátomást elkezdett apadni. Az öreg ember mellett volt egy lapos kő, oda mutatott, hogy üljek le s aztán kérdés nélkül mesélni kezdett. De higgyétek el nekem, minél tovább mesélt, annál erősebb, fiatalosabb, csengőbb lett a hangja s minden szó után egy-egy ránc tűnt el az arcáról.

A meséje pedig így szólt:

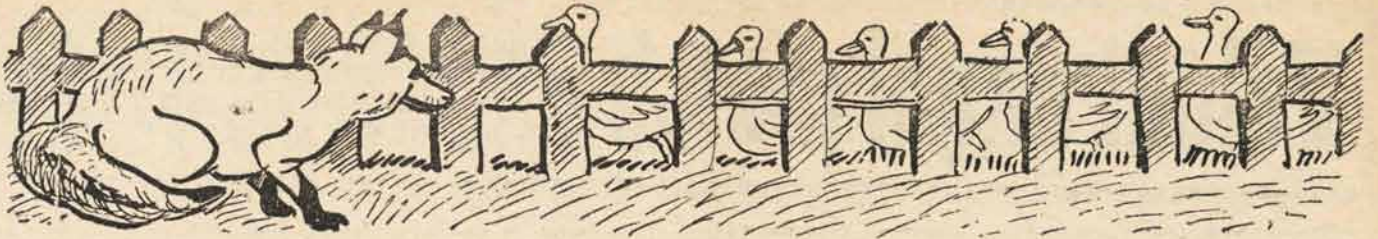
— Ez a folyó itt, melybe még az előbb könnyeimet hullattam, a Bubánatfolyó, az a hatalmas erdőség pedig a folyó tulsó partján Pirosország volt. Amikor én még porbajátszó kis gyerek voltam, nem volt meg ez a folyó, az erdő helyén pedig a gazdag, boldog Piros ország állott. Az egész földkerekségén nem volt ennél boldogabb ország. Itt senki sem tudta, mi az a szomorúság, bánkódás, az emberek mind, mind szerették egymást és még hirből sem ismerték a gyűlöletet, haragot,

ellenségeskedést. Meg nem lehetett különböztetni a rokontól az idegent, mert egyforma jó szívvvel voltak az emberek egymás iránt. Mindenki előtt csak egyetlen cél lebegett: örömet szerezni embertársának. Ez a nagy-nagy szeretet pirossá tett mindent az országban. Piros volt az emberek arca, piros volt felettük tündöklő ég, pirosak voltak a fák, virágok, házak, egyszóval rózsaszinben láttak itt mindent... És az utcák reggeltől napestig boldog kacagás csengésétől voltak hangozók. Az emberszereteten — persze — legelől járt maga Pirosország királya. Ő mindenkinél jobban szerette alattvalóit s alattvalói mindenkinél jobban szerették őt, mert Pirosország királyának egyéb gondja sem volt, minthogy minél boldogabbá tegye népét. De volt valaki, akit még a királynál is jobban szerettek s ez a király leánya volt, a gyönyörűséges Hajnal. Az ország kicsinye, nagyja valósággal imádta a mindig mosolygó, ragyogó szépségű királykisasszonyt s életüket áldozták volna érte, ha Pirosországban egyáltalán ismerték volna a halált. De hát Pirosországban örökké éltek az emberek és örökké fiatalok maradtak, mindenki szép és egészséges volt, ami természetes is ott, ahol mindenki szerette egymást...

Erre a boldog Pirosországra aztán egyszer nagy-nagy szomorúság szakadt. Ugyanis egy napon megjelent Sárkányország királya, a mindennél förtelmesebb Sárga Sárkány és feleségül kérte a Pirosország királyának lányát, a szépséges Hajnalt. Először csak kérte, mikor azonban vonakodott a király odaadni, haragosan követelte.

Nosza lett erre nagy riadalom Pirosországban, mert hirből ismerték a Sárga Sárkányt s tudták, hogy ha megharagszik rettenetes dolgokra képes. Sárga Sárkánynak ugyanis hatalmas varázsereje volt s egyetlen szavával el tudott pusztítani egy egész országot.

Pirosország királya összehívatta tehát az ország bölcseit s megkérdezte tőlük:

— Mit tegyek? A Sárga Sárkány lányomat feleségül követeli. Ismeritek a Sárga Sátkányt, hogy mily rettenetes ereje van. Ha vonakodom, bosszút áll az egész országon, ha meg teljesítem kérését, én is, meg a lányom is elpusztulunk. A lányom gyűlöli a Sárga Sárkányt és még a gondolattól is borzad, hogy felesége legyen. Adjatok hát tanácsot, mitévő legyek?

A bölcsek nem sokat gondolkoztak és kimondták a határozatot:

— Nem adjuk oda Hajnalkát a Sárga Sárkánynak!

És mindjárt el is indultak a város kapuja felé, hol Sárga Sárkány várakozott a válaszra, hogy hirül vigyék neki a bölcsek tanácsának megmásíthatatlan határozatát.

Amikor a Sárga Sárkány meghallotta a választ, éktelen haragra lobbant s dühében kénköves lángot okádott.

— Nekem merészelte ezt válaszolni? — ordította. — Hát nem tudjátok, ki az a Sárga Sárkány?! Posza menjetek vissza és három napig gondolkozzatok és ha akkor is ugyanezt a választ hozzátok, elátkozom az országtokat!!

Lehorgasztott fejjel, busan mentek haza a bölcsek s átadták a királynak Sárga Sárkány üzenetét.

A király sirva fakadt az üzenet hallattára s zokogva mondta:

— Inkább lemondok egyetlen lányomról, csak hogy az országot megmentsem.

De a bölcsek tiltakoztak:

Ha Hajnalkát elviszik, nem lesz teljes a boldogságunk. Már pedig inkább pusztuljon el az egész ország, semhogy a szomorúságot megismerjük! Pirosországban nem tudják, mi az az önzés. Ha most a magunk mentésére odaadnók Hajnalkát, bizony egyszerre önzökké válnánk valamennyien. Ennél a rút betegségnél pedig jobb a megsemmisülés! Ez a bölcsek tanácsának határozata, ezt az egész ország szó nélkül elfogadja!

A király sem szólhatott ez ellen, össze-

hivatta tehát az ország népeit s közölte velük a határozatot.

A nép megadással fogadta sorsát s a hátralévő három napot keserves sirással töltötték el. Ezekből a könnyekből támadt a Bubánat-folyó.

Azért olyan sötét és olyan szomorú ez a folyó, mert az egész ország könnye patakszik benne....

A három nap leteltével a bölcsek újra kimentek Sárga Sárkányhoz s közölték vele, hogy nem változott a határozatuk.

A Sárga Sárkány most még haragosabb lett

— Hát jó! — mondotta. — Akkor elátokozlak titeket, meg az országtokat! Az emberek változzanak fűvé, a házak meg fává! Egy szóval erdőség legyen az egész országból. És ez a varázslat tartson mindaddig, míg egy messziről-jött idegen nem érdeklődik, hogy mi lett Pirosországból... Épen ezért csupán egyetlen ember maradjon életben, aki arra az idegenre várakozzék. De ez is napról napra ott öregedjék a Bubánat-folyó partján és hulló könnyeivel táplálja a folyamot, hogy ki ne apadjon...

Hát amint idáig jutott az öreg a mesélésben, ime egyszerre megmozdulnak, meg rázkódnak a fák, zizegni kezdenek a fűszálak s a fákból gyönyörű paloták lettek, a fűszálakból mosolygó emberek s az erdő közepén pompázó vörös liliomból kilépett Hajnalka, a királykisasszony, kinél szebbet még életemben nem láttam! Az ég pedig — mely eddig borús-szomorú volt, — kipirosodott s a levegőt boldog emberi kacagás töltötte meg!... Keresem az öreget, aki elmesélte Pirosország történetét, de bizony sehohsem látom, hanem helyette egy mosolygó deli levante állott előttem. De a Bubánat-folyónak is nyoma veszett!

Persze lett nagy vigasság Pirosországban! Engemet is meghívtak, sőt ott is akartak tartani, de én visszajöttem hozzátok, hogy elmondjam Pirosország történetét s eláruljam az örök boldogság titkát:

— Szeressétek egymást s akkor az egész világból boldog Pirosország lesz!

Valódi angol match

chrombőr footballok, gyermek labdák, solingeni zsebkések. Uti bőröndök, kosarak, pénz- és levél-táskák érkeztek: **RAGÁLYI-hoz**

A CIMBORA REJTVÉNYEI

I.

Betűrejtvény.

Beküldte: Wallon Mançi.

je je Je

II.

Betűrejtvény.

atlan Atlan

III.

Betűrejtvény.

Beküldte: Klein Sándor.

Már
to

IV.

Szórejtvény.

Beküldte: Stark Ferenc.

Leu-tár.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora tizenharmadik száma közli. A megfejtéseket május 21-ig kell beküldeni.

A 10-ik szám helyes megfejtői:

Sonnenfeld Ilonka, Heimovics Jancsi, Lövy Lenke Halmi, Glück Imre, Erdős Béla és Palika, Szóbel Tibi, Veszprémi István, Pap László, Róth Margit, Wald Béla és Irén, Lövy Lenke, Jáger Andor, Weinberger Böske, Bandi, Blau Imre, Dániel Bé-

lus, Pilhoffer Oszi, Moldován Juliska, László, Tihamér Kolozsvár, Stark Ferenc, Gál Imre, Hermann Endre, Unger Ulman Zoltán, Tratner Zoltán, Ilyés Jakab.

Könyvet nyertek: Tratner Zoltán, Lövy Lenke, Jáger Andor.

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Blau Imre. Látod, látod, türelem az egész. Várni kellett csak szépen, sorra, rendre és most tessék. te nyerted meg a mesés könyvet. — **Glück Imre.** Dehogyan unjuk a leveleidet fiam. Szívesen vesszük mindet, akár mindennap is egyet. Nagyon örvendünk, hogy annyira szereted a Cimbora-t és bennünket, akik igazán és őszintén szeretik a Cimbora kis olvasóit. A beküldött rejtvényeidet ellettük. — **Stark Ferenc.** Ügyesek a rejtvényeid és ami a fő, nagyon szép az írásod, rendes a leveled. Ugy látszik elolvastam a Cimbora tíz parancsolatát. **Wald Béla.** A beküldött rejtvény ötletes, csak hogy az a baja öcsém, nem értik meg majd a más városbeli gyerekek, mert ők nem tudják, hogy Szatmáron dr. Kerekes István volt a képviselőjelölt. — **Gesztelyi Zoli Szombatság.** Megkaptam bizony a levelező lapodat és hálásan köszönöm. A megfejtések jók, csak arra volnánk még kíváncsiak, hogy hanyadik osztályos is vagy te. Az írásod után itélve nagy gimnázista irta azt a lapot. — **Gál Imre, Nagybánya.** El sem hiszem ám, hogy ezt a levelet, amelyre most váaszolok, te gépelted. Hibátlan, pontos, rendes. Az írásod is ilyen? Szeretném látni. A rejtvény megfejtők közé kerülsz. — **Dániel Bélus, Balázsfalva.** Megálj Béla egyszer leutazom Balázsfalvára és meghuzom a füledet. Meg én bizony. Persze nem tudod, hogy mit vétettél? Megsugom öcskös! Jól fejtetted meg a Cimbora rejtvényeit és most veled együtt drukkolnom kell, hogy vajjon te nyered-e meg a mesés könyvet, avagy más. Meglátjuk majd, kinek kedvez a szerencse. — **Czeiger Margit.** Igazán örülök neki, hogy olyan nagy örömet okoztam neked azzal a mesés könyvvel; de még jobban annak, hogy, úgy látom a leveledből, jó szívé kis lány vagy és örülsz annak, hogy az előadás, amelyet ti az iskolában rendeztetek, sok szegény gyermek számára tankönyveket hozott. Bizony-bizony nem jó dolog szegénynek lenni és éppen ezért minden jómódúnak az a kötelessége, hogy istápolja, segítse és emelje a szegényeket. A jó szív, a jó lélek meg is teszi és te, Margitka, úgy látom ezek közé a jószívű lelkek közé tartozol. — **Erdős Béla és Pali.** Rejtvényeitek megkaptuk. Egyszer csak soát ejtjük. **László Tihamér Cluj.** Derék dolog, hogy te is, meg a kis hugod, Edith, szeretitek a Cimbora-t és szorgalmasan bekülditek a megfejtést. Egyszer csak rátok is mosolyog majd a szerencse és nyertek egy szép mesés könyvet. Hanem tudjátok mit, gyerekek, ha szerettek egy kicsit, írjátok meg, hogy mi tetszik nektek a legjobban a minden heti Cimbora-ban. Tudni akarom, hogy kis olvasóink mit olvasnak a legszívesebben. **Rosenfeld Lili.** Enyje na, hát te ilyen ügyes kis lány vagy? No lám, no lám! Pompás kis verset irtál Lili, igazán örültem neki már csak azért is, mert a versben sorra kioktattad a gyermekeket arra, hogy az anyukákkal szemben mindig figyelemmel kell lenni. Le is közöltem volna a verset, de husrétra szólott és husrévt után érkezett és így idejélt multa. No de se baj, kapunk még tőled más verset is. — **Román József.** Jól teszed, hogy mögfogadod a Cimbora bácsi tíz parancsát és nem írsz levelet irkalapra. Így van rendjén. Poczok Pista köszöni a szíves megemlékezésedet. — **Több kis Cimbora levelére a következő számban válaszolunk.**

SODROTT CÉRNA

gyermek soknik, harisnyák, gyermek trikók, fürdő áruk, dresek, kalapok és sapkák érkeztek **RAGÁLYI-hoz**

A Cimbora pályázata.

Gyermekek! Az öreg Cimbora minden kis olvasóját meg akarja ismerni. Nem az arcotokra kíváncsi az öreg Cimbora, hanem a lelketekre, a gondolkodás módotokra, az eszetekre. Annyi sok-sok gyermekre, amennyi a Cimborát olvassa, külön-külön meg nem ismerkedhet öreg barátotok, mert hiszen hosszú hónapok kellenének ahhoz, hogy a lelketekbe lássunk, meg aztán nem csak ott olvassák ezt a kis lapot, ahol nyomják, hanem messze, más városokban is.

Éppen ezért a megismerkedés más módját választottuk: írásban akarunk veletek megismerkedni.

Írjátok meg, ki hogy tudja, minek és mikor örült ebben az életben a legjobban?

Pontosan, részletesen, apróra írjátok meg nekünk, melyik volt az az örömtörténet, amelyre a legszívesebben emlékeztek vissza?

Olyan írást, amely csak odaveti, hogy például »akkor örültem legjobban amikor babát kaptam«, vagy »akkor örültem igazán, mikor a tanítóbácsi megdicsért« és így tovább, az ilyen írást nem fogadjuk el. Mi azt is tudni akarjuk, miért dicsért meg a tanítóbácsi, mikor dicsért meg, miért örültél annak, hogy a tanítóbácsi megdicsért. Látni és tudni akarjuk, hogy a mi kis olvasónk minek örül a legjobban és főképpen az, hogy miért örült a maga kis örömeinek.

Aztán még valamit: csak olyan írást fogadjunk el, amely tiszta, rendez. Kis cédulákra nem szabad írnotok. Vegyetek elő egy iv vonalás papirost, szép, tiszta, fehér papirost és arra írjatok, tintával, rendezesen.

A kész írást aztán tegyétek be egy nagyobb borítékba, egy kisebb borítékba pedig ezt a cédulát, amelyet innen, az újságból ki kell vágni:

A pályázó neve:

Hány éves:

Lakása:

Hányadikba jár:

Milyen volt a legutolsó bizonyítványa:

Ha ennek a cédulának minden rovatát kitöltöttétek, tegyétek be a cédulát a kisebbik borítékba, ragasszátok le és ezt a leragasztott kisebbik borítékot is tegyétek be abba a nagyobbik borítékba, amelybe előbb írásotokat már elhelyeztétok.

Igy ni! Most már kész a levél, amelyet el kell küldeni az öreg Cimborának.

Aki a legszebben, a legokosabban, a legkedvesebben írt, az kap valamit: ha fiugyerek írta a legokosabb levelet,

egy football labdát,
ha leányé a legokosabb levél

egy szép hajas babát.

A következő három, az a három, aki szintén ügyesen és okosan irtairta le öröme történetét

egy-egy mesés könyvet kap.

Ezenfelül a nyerteseknek levelét leközöljük a Cimborában.

A legjobb írásról május 9 én döntenek azok, akik a Cimborát írják és a következő vasárnap már benne lesz a Cimborában, hogy ki nyerte meg a pályázatot, meg benne lesznek a legjobb levelekis.

Előfizetési árak:

Égész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hórá	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációt Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

**Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)**

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Hazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
:: minden ::
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN
Testvéreknél.

Telefonszám 12.

A
Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
o kedője felvesz. o